

Lázár Csenge: Csillaglány

Éjjel van, csak ülök a csendben,
Furcsa biztonságérzetet kelt bennem.
Ábrándozva kimászom az ablakba,
S felettem a csillagok dúdolnak altatódalt.
Felnézek rájuk, s érzem,
Itt van kezdetem, és valahol itt végzem.
A csillagokban íródik a világ története,
Valahol az enyém is ott van közte.

Ők tudják miért születtem,
S mi a feladatomban, mit el kell végeznem.
Miért bíztam olyanban, ki fájdalmat okozott?
Hol marad a herceg fehér lovon?
Miért van mindig szép befejezése a meséknek?
Az enyémmel talán másképp lesz?
Szívem összeszorul, az eget pásztázom,
Ezt csak te tudhatod, kedves csillagom.

Egy repülő suhan át az égen,
Fényeit lélegzet visszafojtva nézem.
Merre indul, merre tart az útja?
Az utasok mit gondolhatnak rajta?

Talán van valaki, aki
Új világot indul felfedezni.
Vagy, talán épp eltér,
S a megszokottba hazatér.

Esetleg van egy utas, ki épp bámul kifelé,
Pillantása a távoli földre ér.
Felidézi kedvese szeme pillantását,
Szerelme beragyogja az éjszakát.
Nem is gondolja, talán csak érzi,
Hogy van egy lány, ki épp őt nézi.
Mert a lány csak ül az ablakban,
S fölötte a csillagok dúdolnak altatódalt.